

Bankerot City of London truer med at forblive i kontrol over verdens derivater, til trods for Brexit

“Storbritannien har advaret Bruxelles om, at tusindvis af europæiske investeringsfonde vil blive truet, hvis Bruxelles nægter at bøje sig for kravet om en omfattende handelsaftale med City of London efter Brexit”, rapporterede The Times of London den 30. juli. “Den britiske ‘lige for lige’ advarselsstrategi er designet til at fremhæve den skade der kan opstå, hvis Storbritannien ikke får en særlig aftale for the City.”

‘Lige for lige’ truslen fra Storbritannien går ud på, at hvis firmaerne i City of London ikke får lov til at sælge derivatkontrakter i EU, vil EU-firmaer blive udelukket fra Storbritannien. En unavngivet britisk regeringsemedsmand hævdede næsvist, at “dette ikke var ment som en trussel. Vi ønskede snarere at angive, hvad begge sider kunne tabe, hvis vi ikke får en god aftale, og det blev også modtaget i den ånd.”

Realiteten bag Londons mafia-lignende trussel blev sagt ligeud tilbage i juli 2017 af Jeremy Browne, som tidligere var City of Londons særlige repræsentant i EU, tilknyttet udenrigsministeriet og ‘Colonial Office’, og medlem af parlamentet fra London. “London er Europas finansielle adgang til verdensmarkederne. Det er uden tvivl det vigtigste finansielle center i verden overhovedet. Hvis Europa ikke har London som dets indgang til globale finansielle markeder, vil det ikke have adgang til globale finansmarkeder.”

City of London er også kendt som 'the Square Mile', Londons finansielle distrikt og det historiske centrum med sin egen borgmester og regering. Teknisk set er City of London et af de 33 lokale myndighedsområder, som London er delt op i.

Nogen ønsker at flytte den finansielle kræft fra City of London til Frankfurt

City of London, som hele tiden har modsat sig Brexit, reagerer med alarm på rapporten om, at Deutsche Bank vil flytte dets handel med derivater fra City of London til Frankfurt, det europæiske fastlands finanscenter og hovedkvarter for den europæiske Centralbank. Det tyske finansielle dagblad Handelsblatt citerer en talsmand for Deutsche Bank, der siger: "I fremtiden vil vi lave flere handler med Euro-derivater på Eurex," den Frankfurt-baserede clearing-platform. Finansminister for Hessen, Thomas Schäfer, har hilst beslutningen velkommen, og ønsker at andre banker følger med.

Lord Alan Sugar fra Storbritannien, milliardær med tilknytning til 'New Labour', hylede op om, at "dette er begyndelsen på enden for London som udbyder af finansielle ydelser." Clearing (afregning) domineres af City of London, hvor finansielle transaktioner for omkring 1 billion \$ (6,4 billioner kr.) cleares hver dag, rapporterer Guardian. London-børsen, der ejer det i London baserede LCH clearinghus, har advaret om, at tabet af clearing af euroen i forbindelse med Brexit, kan koste 'the City' op mod 100.000 jobs.

Er City of Londons dage som centrum for den finansielle kræft virkelig talte? Hvis det er tilfældet, bør tyske statsborgere håbe på, at boblen brister før den metastaserer til Frankfurt.

Den døende elefant i lokalet

Leder fra LaRouchePAC den 2. august 2018 – City of London kæmper for at beholde sin kontrol intakt over den globale derivatboble på \$ 1.5 milliard, under betingelser som i stigende grad indikerer dens tidlige død. Hvad der står på spil, er det Britiske Imperiums kvælertag på det transatlantiske finanssystem og dets økonomier under omstændigheder med et frembrusende alternativ i form af Bælte- og Vejinitiativet.

Et umiddelbart brændpunkt er Storbritanniens Brexit, og City of Londons afpresningskrav om, at de beholder deres fremtrædende kontrol over verdenshandlen med derivater, til trods for at de formodentlig 'træder ud' af EU. Men det Britiske Imperiums eksistentielle problemer rækker langt, langt ud over Brexit i sig selv. De er truet af halvdelen af menneskehedens 'udtræden' fra deres udplyndrings-mekanismer. De er truet af præsident Trumps skridt til 'udtræden' af de geopolitiske konfrontationer med Rusland og Kina. De er også truet af denne uges spirende alliance mellem Trump og Conte-regeringen i Italien, en alliance som kunne vælte hele EU-strukturen indefra.

Og selvfølgelig er de truet af deres egen overhængende konkurs, og det dilemma at selvom de opretholder eller øger de kvantitative lempelser, vil den spekulative boble af

finansielle aktiver indsnævres og falde sammen; og hvis de sænker de kvantitative lempelser og hæver renten, kunne sammenbruddet udløses øjeblikkeligt. Som administrerende direktør for JPMorgan Chase, Jamie Dimon, jamrede i går, står vi over for en truende finansiel katastrofe: "Jeg vil ikke skræmme offentligheden, men vi har aldrig før haft kvantitative lempelser. Vi har aldrig før skullet omstyre ... og folk kan gå panik, når tingene ændrer sig."

I betragtning af denne elefant i lokalet, advarede Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche i dag endnu en gang imod den skingre anti-Kina-kampagne i Vesten. "Hvert skridt i retning af konfrontation er det modsatte af det nye paradigmes 'win-win' samarbejde, som formuleret i Lyndon LaRouches 'Fire-magts' forslag, hvilket er den nødvendige erstatning for det bankerotte transatlantiske finanssystem og dets fallerede, gamle geopolitiske paradigme.

POLITISK ORIENTERING den 26. juli 2018:

BRIKS-topmøde i Sydafrika: Kina viser Afrika vejen ud af fattigdom

Se også 2. del.

Med formand Tom Gillesberg

Video 2. del 5 min.:

Lyd:

Succes eller fiasko; emnet for dette topmøde er det, der er vigtigt for fremtiden

Leder fra LaRouchePAC, 11. juni, 2018 – Til stor fortrydelse for alle, der bebor den gamle, »liberale«, atlantiske orden, bliver det nu i stigende grad klart, at præsident Donald Trump er i færd med totalt at bryde ud af et Europa, domineret af britisk geopolitik, til fordel for at lade USA blive involveret sammen med Asien.

Asien bliver af Kinas Bælte & Vej Initiativ katalyseret frem i forreste række af fremtiden – med gennembrud inden for rumforskning og videnskab, opførelse af store, moderne infrastrukturprojekter og fjernelse af fattigdom. Præsident Trump, der i nu to år har bekæmpet britisk efterretningskampagne for at få ham fjernet fra embedet, afviser nu enhver intrige, som London står bag, for at få ham stillet op til konfrontation med Kina og Rusland og arbejder nu på stormagtssamarbejde med Asien. Dette har bragt ham frem til det ekstremt vanskelige forsøg på at afslutte den 70 år lange Koreakrig.

Den russiske præsident Putin er ikke den eneste, der har bemærket, at det fejlslagne G7-møde i Quebec ikke blot blev ødelagt af stridigheder over importtold. For samtidig kom Trump ud med forslag til topmøder med både Japans premierminister Abe og den italienske premierminister Contes

nye, euroskeptiske regering. Begge understreger samarbejde med Rusland og Kina og fokuserer på skabelse af kreditinstitutioner til byggeri af ny infrastruktur i hele Eurasien. Det samme gør Trump mht. USA.

Sammenlignet med G7's tomme arrogance, var Shanghai Samarbejdsorganisationens topmøde i Qingdao, Kina, som fandt sted samtidigt i denne weekend, og som repræsenterer 3,1 mia. mennesker, langt mere afgørende.

Og så taler vi endda ikke om det særdeles afgørende Korea-topmøde, som Trump tog af sted for at deltage i – og i hvilket de »store europæiske magter« ikke har vist nogen som helst interesse.

I modsætning hertil, og endnu, mens præsidenten sad i flyet, kom Japans premierminister Abe, Kinas præsident Xi og Ruslands præsident Putin alle med tilbud om, sammen med USA og Sydkorea, at deltage i en konsolidering af atomnedrustning og fred gennem udvikling på Koreahalvøen. Dette er »det umulige«, som Trump forsøger at opnå.

Samtidig afholdt Schiller Instituttet, med Helga Zepp-LaRouche som stifter og præsident, en stor konference i New York City sammen med andre ledende personer, med det formål at arbejde for et længe forhindret topmøde mellem præsident Trump og præsident Putin, som tilsigter fred og udvikling i Sydvestasien. Instituttet vil følge op på dette med en bredere konference i Tyskland senere på måneden, hvor spørgsmålet bliver at engagere Europa – eller i det mindste den del af Europa, der er villig til at skifte stagnation ud med succes – i Kinas Bælte & Vej Initiativ og i udviklingen af Sydvestasien og Afrika.

I dag sagde fr. LaRouche, at Kinas (og nu også Japans) involvering i gennemførelsen af Trump-Kim-topmødet, er ekstremt håbefuldt for det nye paradigme for økonomisk og kulturelt fremskridt, for hvilket Schiller Instituttet

arbejder. Hvis topmødet bliver en succes, vil det blive en game-changer; hvis det mislykkes, må vi tackle denne realitet.

Hun påpegede desuden de advarsler, der nu kommer fra mange eksperters side, om, at faren for et nyt finanskrak, der er mindst lige så alvorligt som det i 2007-08, truer det atlantiske område og udviklingslandene. Dét er den reelle trussel mod udsigten til stormagtssamarbejde og et hurtigt, økonomisk fremskridt; en udsigt, præsident Trump tydeligvis ser, når han vender sig mod Asien.

Lyndon LaRouches forslag, de »Fire Nye Love«, som indledes med en Glass/Steagall-bankopdeling for at bryde de største banker på Wall Street og i City of London op, blev udarbejdet i 2014 for at undgå dette sammenbrud og frembringe nye gennembrud i produktivitet og produktiv beskæftigelse.

Foto: Præsident Donald J. Trump og Nordkoreas leder Kim Jong-un mødes for første gang, tirsdag, 12. juni, 2018, på Capella Hotel i Singapore. (Official White House Photo by Shealah Craighead)

Finansanalytikere ser tydeligt et truende finanskrak

11. juni, 2018 – Selv, mens de afsværger og fornægter, at det vil ske *nu*, så ser flere finansanalytikere klart, at der snarligt vil komme et finanskrak som det i 2007-08, der udløses af massive mængder af uerholdelig selskabsgæld.

En lang artikel af en økonomiskribent i *Washington Post*,

Steven Pearlstein, »The Buyback Economy and the Next Big Bubble«, (Tilbagekøbsøkonomien og den næste Store Boble), påpegede det forestående, økonomiske kollaps.

»Det sker igen«, skriver Pearlstein. »Denne gang drejer det sig ikke om husstande, der bruger billige lån til at udtrække penge af deres overvurderede huse. Det drejer sig snarere om gigantiske selskaber, der bruger billige lån – samt en engangs-skattelettelse – til at tage penge fra deres regnskaber og sende dem til aktionærerne ... Og igen, de omdirigerer kapital, væk fra produktiv, langfristet investering for yderligere at blæse en finansboble op – en boble her i selskabsaktier og obligationer – der, når den brister, vil sende økonomien ind i endnu en stor recession.«

Pearlstein nævner en meget bred undersøgelse af en europæisk business-skole om, at de undersøgte firmaer brugte mere end 100 % af deres profitter på tilbagekøb i 2010-15. Amerikanske selskaber generelt, der handles på markederne, reducerer deres egenkapital med henved \$3 billion, alt imens deres gæld udgjorde rekordhøje 73 % af BNP i midten af 2017; selskabsjunktgæld udgjorde 11 % af BNP (\$2,2 billion i midten af 2017, mod \$2,5 billion nu). Selskabs-EFT-værdipapirer (exchange-traded funds; som handles på børsen) holder \$300 mia. i aktiver, 20 gange niveauet for tidspunktet for krakket.

Det værste er, at selskabslån bliver securitiseret til at blive låneobligationer med sikkerhedsstillelse (CLO'er) i en rate af \$150 mia. om året på de amerikanske markeder, og det fordobles hvert år. Pearlstein nævner Moody's rapport om »forestående, særligt store bølger af misligholdte lån« fra maj måned, som også bemærkede det lave niveau af likviditet på markederne for selskabsgæld; og Finansministeriets afdeling for finansiel researchs nye rapport om »selskabsgæld med blinkende røde lygter«. Han bemærker, at lån, optaget af investeringsfonde for at opkøbe værdipapirer, også befinder sig på det højeste punkt nogensinde.

»Dette er alle kreditboblers moder ... Det er vanskeligt at sige, hvad der vil få denne gigantboble til at briste. En tyrkisk lira-krise. Oliepriser, der når op på \$100. En misligholdelse af en stor, BBB-obligation (BBB-rating; Bankers blanket bond). Et stormløb mod udgangene af panikslagne ETF-investorer ... At foregive, at det ikke vil ske, er tåbelighed.«

Mandag havde *Wall Street Journal* på sin forside »Emerging Market Rout Feeds Contagion Fear« (Fremvoksende markedsroute giver nærer frygt for smitte). Med Federal Reserve, der forventes at hæve rentesatsen igen i denne uge, skrev *Journal*, »uro kunne sprede sig fra fjerne hjørner af verden til USA og andre steder og bære ved til en cyklus med accelererende negativ risikoreaktion [mangel på likviditet, -red.] Gælden i Brasilien, Sydafrika, Mexico, Italien, Tyrkiet, der alt sammen bliver solgt ud, »bond funds (fonde, der investerer i obligationer eller andre værdipapirer) befinder sig på årets laveste niveau, iflg. Institutttet for International Finans«.

Om en anden udløsermekanisme – Deutsche Bank – skrev *Tages Zeitung* 5. juni et indlæg med udstrakte citater fra bankanalytiker Dieter Hein, der »rådgav« Deutsche Bank i flere år efter krakket i 2008. Han siger, han ikke er sikker på, banken nu kan reddes fra bankerot – investeringsbanken har enorme, delvist ukendte risici på sine regnskaber, og der forventes flere store tab. Han siger, DB endnu ikke er bankerot, men det er et advarselssignal, at så mange analytikere nu overvejer bankens mulige bankerot.

**Bankierernes kup i Italien
vil ikke stoppe
opstanden mod det korrupte
Imperium.**

**Helga Zepp-LaRouche i
Schiller Institut**

**Nyt Paradigme Webcast, 31.
maj, 2018**

Vi befinder os i en meget dramatisk situation, og jeg mener, det er på høje tid at overveje det nødvendige behov for at rette de neoliberale politikker, for, hvis dette ikke sker, kan der kun komme kaos som resultat, og derfor er Lyndon LaRouches Fire Love endnu mere presserende nødvendige i hele det transatlantiske område end nogensinde før.

Download (PDF, Unknown)

Finansverdenens kupforsøg i

Italien

– Geopolitik må ophøre i 2018.

Nyhedsorientering, maj-juni, 2018.

En virkelig spektakulær transformation i menneskehedens historie er nu i sigte i den nærmeste fremtid, hvis verdens borgere har tilstrækkeligt mod til at gribe chancen. Man husker på Friedrich Schillers berømte epigram, »Øjeblikket«, der reflekterer over udfaldet af den franske revolution: »En afgørende epoke har århundredet skabt, Dog, dette store øjeblik fandt et lidet folk.« Kan menneskeheden i dag leve op til dette øjeblik storhed?

Download (PDF, Unknown)

Tidligere amerikansk arbejdsminister Robert Reich opfordrer til at 'bryde Wall Streets største banker op'

4. juni, 2018 – Måske inspireret af den nylige meningsmåling, der viste, at et stort flertal af politisk involverede amerikanere støtter genindførelsen af Glass-Steagall-restriktioner på Wall Streets bankpraksis, har den tidligere

arbejdsminister i Bill Clinton-administrationen Robert Reich skrevet en artikel i weekenden, med titlen, »Hvorfor det eneste svar er at bryde Wall Streets største banker op«.

Opslået på hans hjemmeside 1. juni og med udbredt cirkulering blandt de (liberale) ikke-mainstreammedier, diskuterer Reichs artikel først de foreslåede regelændringer (af Federal Reserve og andre regulerende myndigheder), som ville »udvande« Volcker-reglen i Dodd/Frank-loven, der i forvejen var en »udvandet« version af den oprindelige 1933 Glass/Steagall-lovs restriktioner mod investeringsbankers risikofulde praksisser.

Reich skriver: »Glass-Steagall tvang bankerne til at vælge mellem at være kommercielle banker eller investeringsbanker, der handler med deres egen kapital. Glass-Steagalls hovedprincip var at holde risikofyldte værdipapirer væk fra garanterede bankindskud. Det fungerede godt i mere end et halvt århundrede«.

Hele Reichs artikel kan læses på hans hjemmeside, <http://robertreich.org/>

Foto: Tidligere amerikansk arbejdsminister, Robert Reich.

EU's afvisning af de italienske vælgeres valg starter nyt finansielt uvejr i Euroland.

Politisk Orientering v/ Tom Gillesberg, 31. maj, 2018. Del I & II

»Det bliver mere og mere tydeligt dag for dag, selv for folk, der ikke har deres daglige gang her nede på kontoret, at den verden, der var engang for lang, lang tid siden, inden der var en Brexit-afstemning i Storbritannien; inden den italienske befolkning dengang sagde nej til en ny forfatning for Italien; inden Donald Trump blev valgt til præsident; dengang for lang tid siden; den verdensorden, som vi har forladt, den kommer aldrig tilbage. Illusionen om, at den kommer tilbage, altså, at man kan gå tilbage til de 'gode gamle dage', hvor Barack Obama var en fantastisk, super, liberal præsident, som bare ville det bedste for verden, og hvor vi i den vestlige verden havde det bedste finanssystem, der kunne tænkes, hvor man kun gjorde alt muligt godt for resten af verden, osv.; den fantasi er væk, og den kommer ikke tilbage.

Det, vi står med lige nu, det er et sammenbrud; fortsættelsen af det finansielle sammenbrud, sammenbruddet af det transatlantiske, finansielle system, som vi så i 2007-08, og som så blev udsat gennem, at man simpelthen bare oversvømmede de finansielle markeder med såkaldte kvantitative lempelser i mange forskellige omgange og lod staterne overtage en stor del af finansmarkedernes spillegæld; jamen, det sammenbrud er nu på vej tilbage med forrygende hast. Og det er meget ironisk, at det, der ligesom har udløst – men det er kun udløseren, der er ikke selve årsagen – den seneste krise, jamen, det er denne her hybris, som findes i en arrogant, vestlig elite i folk, der sidder nede i EU's hovedkontor og siger, jamen, vi styrer, hvordan det her foregår, og der er ikke nogen befolkninger, der skal få lov til at lade deres 'demokratiske rettigheder' blande sig i de dispositioner og beslutninger, som VI træffer!

...«

Video, del I og II:

Nej, John Bull, markederne går ikke forud for menneskeheden!

Leder fra LaRouchePAC, 30. maj, 2018 – Blot få timer efter, at Italiens præsident, samtidig med, at han holdt en tale, der åbenlyst erklærede, at de udenlandske investorer og ikke-valgte bureaukrater i Bruxelles' vilje underkender det italienske folks vilje, afviste ministerlisten, der blev præsenteret af flertalskoalitionen, brød Helvede løs i hele den vestlige verden. Den åbenlyse erklæring af det britiskcentrerede finansimperiums magt over suveræne stater giver nu massivt bagslag.

De tre andre, nødlidende stater i det sydlige Europa – Spanien, Grækenland og Portugal – står over for lignende katastrofer, med faldende valutaværdier og stigende renter på deres statsgæld. Den kendsgerning, at eurosystemet som helhed er dysfunktionelt, bliver i stigende grad indlysende for enhver.

Selv *Wall Street Journal* udgav en kronik, der advarede om, at en sådan åbenlys foragt for det demokratiske valgresultat blot

vil »bekræfte opfattelsen af, at EU er immun over for den offentlige mening. Det forstørret i farlig grad splittelsen mellem Europas folkeslag og institutioner«.

Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche udtrykte det klarere: *»Euroens død er på vej; eliternes magt er ved at nå vejs ende. Uanset, hvad de gør, gør de det blot værre.«*

Deutsche Bank, der er ved at drukne i derivatgæld, har allerede indrømmet sin fejlslagne bestræbelse på at blive verdens største hedge fund. Bankens nye lederskab forsøger at komme af med sine investeringsbankoperationer – en proces, der kunne blive den udløsermekanisme, som sprænger hele systemet i luften og får krisen i 2008 til at blegne i sammenligning.

Krisen er heller ikke begrænset til Europa. Det amerikanske og europæiske banksystem er uadskilleligt. I Brasilien gav den forhadte præsident Michel Temer, efter at en trucker-strike fik hele økonomien til at gå i stå i 9 dage, efter og fjernede de nye skatter på benzin, han havde gennemtvunget. Argentinerne følger opmærksomt med, med præsident Mauricio Macri, der af sine Wall Street-controllers får at vide, at massive budgetnedskæringer og nedskrivning af pesoen vil blive de betingelser, der knytter sig en bailout fra IMF, selv med de nuværende nedskæringstiltag, der har drevet befolkningen på afgrundens rand.

Der er selvfølgelig intet af dette, der vil løse krisen. Det vestlige finanssystem kan ikke »fikses«. Hele det vestlige banksystem er oversvømmet med værdiløse spekulationspapirer, der bliver serviceret forud for den menneskelige races behov. Et nyt system, baseret på kreditpolitikker i Hamiltons tradition, kan og må gennemføres sådan, som **LaRouches Fire Love** foreskriver. Faktisk er den kendsgerning, at de to, italienske koalitionspartier, der forsøger at danne en regering, begge kræver Glass-Steagall og en statslig infrastruktur-investeringsbank – de to første af LaRouches Fire Love – i vid udstrækning årsagen til rædslen i London og

Bruxelles, der førte til deres diktatoriske afvisning af det italienske folks vilje.

Hele Asien går sammen omkring ånden fra den Nye Silkevej. Præsident Trump er i færd med at arbejde sammen med Asien for at løse Koreakrisen én gang for alle, gennem en fremgangsmåde med »fred gennem udvikling«. Og med Russiagate, der nu forvandles til Spycgate i USA, for en stor dels vedkommende pga. *EIR's* efterretningsrapporter[1] om britisk efterretning og Obama-efterretningsteamets undergravende rolle, skulle Trump snart være fri til at bringe USA fuldt og helt ind i et samarbejde med den Nye Silkevej og i opbygning af et nyt paradigme for hele menneskeheden. Denne mulighed må ikke forpasses.

Foto: Præsident Trumps og førstedame Melania Trumps besøg til Kina, 10. nov., 2017. (Photo: White House)

[1] Se Barbara Boyds seneste opdaterede *EIR*-rapport, »[Memo to President Trump: Time to End the Special Relationship; Declassify All British Spawnd Documents Concerning Your 2016 Campaign](#)«.

Frygt for bagslag sætter nu bestræbelser i gang på at tøjle den italienske krise

30. maj, 2018 – Visheden om et bagslag som følge af Londons/Bruxelles afvisning af de italienske valgresultater blev hurtigt erkendt, og der er flere panikbestræbelser i gang for at løse det.

Afstemninger i parlamentet indikerer, at den udpegede »teknokratiske« IMF-håndhæver Carlo Cottarelli som midlertidig premierminister totalt set ville få absolut ingen støttestemmer, med selv det Demokratiske Parti, der har indikeret, at det ikke ville stemme.

Ifølge Reuters citeredes Cottarelli af ANSA-nyhedsagenturet for at sige, at »nye muligheder for fødslen af en politisk regering var fremkommet« og antydede hermed, at en ægte regering stadig er mulig. »Disse omstændigheder, og også i betragtning af spændingerne på markederne, har fået mig til at afvente yderligere udviklinger«, sagde han.

Reuters siger, at Femstjernebevægelsen indikerer sin villighed til at »gentænke sin beslutning i weekenden om at trodse præsidentens veto og gå tilbage til valg«. De indikerede imidlertid, at »League-(Lega-)leder Matteo Salvini, der vokser frem i meningsmålinger, syntes at smide koldt vand på ideen om, at hans parti og 5-Stjerne igen kunne forsøge at danne en koalition«. Lega er gået frem med 8 % i meningsmålinger i forhold til sit valgresultat med 28 %, alt imens M5S har over 32 % og måske også går frem i nye valg, hvilket ville give koalitionen et stærkt flertal.

Det ser ud til, at M5S er villig til at forsøge at finde en anden økonomiminister end Savona, hvis euroskeptiske synspunkter angiveligt skulle have været grunden til præsident Mattarellas (dvs., de udenlandske investorer) afvisning af den foreslåede regering. Men en toprådgiver til Lega-leder Salvini har imidlertid sagt til Reuters, at de ikke ville opgive Savona.

Reuters tilføjer: »Den Europæiske Centralbank holder nøje øje med markedsderouten og den politiske krise, der nu oversvømmer Italien, men ser ingen grund til at intervenere på nuværende tidspunkt, siger kilder.«

Uden nogen støtte til Cottarelli, hvis der ikke kommer en ny

aftale, kunne nyvalg blive afholdt så tidligt som i slutningen af juli.

Franske, belgiske og tyske banker har størst eksponering i italiensk statsgæld

30. maj, 2018 – Den mest dramatiske situation blandt de store, private banker uden for Italien, og bortset fra Deutsche Bank, der befinder sig i en særlig sårbar tilstand pga. af dens gigantiske eksponering i derivater, er situationen for Belgiens Dexia Bank. Dexia har €15 mia. i italiensk statsgæld i sine regnskaber – dobbelt så meget som bankens egenkapital.

Eksponeringen i italiensk statsgæld er uforholdsmæssigt høj blandt flere banker i Tyskland; i Deutsche Pfandbriefbanks tilfælde er den på 83,2 % af bankens egenkapital; Aareal Bank, 65,9 %; Commerzbank, 42,7 %. Dette er for det meste lån i ejendomme. Deutsche Banks eksponering er relativt lav, med kun 6,51 %; bankens netværk af banker i Italien har imidlertid udstedt yderligere €35 mia. i lån til ikke-offentlige klienter.

Den værste situation, med hensyn til lån til ikke-offentlige klienter, findes her for franske banker, for hvem det italienske marked udgør det næststørste marked efter selve Frankrig: BNP Paribas har udstedt lån til klienter i Italien i størrelsesordenen €154 mia., og Crédit Agricole €95,5 mia.; alt i alt har franske banker €311 mia. i lån til italienske klienter på regnskaberne, af hvilke €63 mia. er til den

italienske stat; tyske banker har €91 mia. på regnskaberne, som omfatter €39 mia. til staten; spanske banker har €66 mia., inkl. €45 mia. til den italienske stat.

Tabene for de store privatbanker i ugen fra 22.-29. maj udgjorde: 15,4 % for Unicredit; 12,5 % for Commerzbank; 12,4 % for Intesa San Paolo; Banco Santander, 11,3 %; Deutsche Bank, 9,3 %; Crédit Agricole, 9,3 %; BNP Paribas, 8,5 %; Société Générale, 6,2 %.

Smitte kunne forårsage en ny gældskrise i Grækenland, Spanien og Portugal

30. maj, 2018 – Der er voksende snak om smitte pga. den italienske politiske krise. Ikke alene vokser bond spreads (forskellen mellem afkastet på to obligationer, der har forskellig kreditrating, -red.) i Italien, men også i Spanien, Portugal og Grækenland. De græske bankierer er især bekymret. Grækenland forventes at afslutte bailout, men det afhænger af, om landet kan vende tilbage til markederne. En tilbagevenden er usandsynlig, med de voksende bond spreads.

»Det, der foregår i Italien, bekymrer os enormt«, sagde en seniorbankkilde til Storbritanniens *Guardian*. »Lånemarkederne er gået amok i det sydlige Europa. Sådanne afkast forhindrer fuldstændigt Grækenland i at vende tilbage til dem, når programmet slutter.«

Desuden er der ingen, der ved, hvor meget der er tilbage af Grækenlands enorme 'pot'-gæld[1], der nærmer sig forfald og skal betales på et tidspunkt. *Guardian* citerer en velplaceret,

græsk embedsmand, der advarede om, at Grækenland vil få brug for hjælp udefra, hvis landet ikke kan gå til markederne.

I Spanien er afkastet også steget. En spansk kilde rapporterede til *EIR*, at EU's politikker hidtil ikke havde været et betydningsfuldt spørgsmål. Mistillidsvotummet mod Rajoy-regeringen og mulige nyvalg drejer sig om spørgsmålene om korrupsion og Madrids håndtering af catalansk separatisme. Men dette kunne hurtigt ændre sig, hvis en finanskrise udløses af en stigning i lånerater.

Forskellen på afkast ('spreads') mellem spanske 10-årige obligationer og tyske statsobligationer steg med 15 basispoints til 135 basispoints den 29. maj. Dette skal sammenlignes med italienske spreads, der nu ligger mere end 300 points over tyske statsobligationer.

Spanske bankaktier blev også hårdt ramt, med Santander, Sabadell og Bankia, der tabte mere en 5 % af deres værdi.

Portugisiske bond spreads er også steget.

Moody's har truet med at nedgradere Italiens rating – som i øjeblikket ligger to hak over junk-niveau – hvis den næste regering ikke fremlægger et nyt nedskæringsbudget. Sådanne trusler kan blot sprede smitten til andre lande.

Foto: Befolkningen i Athen protesterer mod nedskæringer i statsbudgettet, på grund af de enorme ratebetalinger på lån, der har førsteprioritet på budgettet – foto fra 2016.

[1] 'Pot' er den del af et aktie- eller obligationslån, som investeringsbankerne vender tilbage til den ledende låntager. Dette er gjort, så delen kan sælges til institutionelle investorer. (*Investopedia*)

Den Europæiske Centralbank iscenesatte et kup imod den legitime italienske regering

29. maj, 2018 – Følgende forkortede erklæring blev i dag udgivet af Liliana Gorini, forkvinde for MoviSol (Movimento Internazionale per i Dritti Civili – Solidarietà); LaRouche-bevægelsen i Italien.

Med en intervention, der går imod de mest fundamentale regler for demokrati og folkeretten, vetoede Europa »regeringen for forandring«, der var ved at blive dannet i Italien, og som havde et klart parlamentarisk flertal. Europa gennemtvang endnu en teknokratisk regering, der havde stået klar i månedsvis, ledet af hr. Udgifts-revision, Carlo Cottarelli, hvis plan simpelt hen er at nedbringe gælden, og som kun har støtte fra det Demokratiske Parti (PD), der tabte parlamentsvalgene den 4. marts.

Dette er det seneste eksempel på den »suspendering af demokrati«, som for et år siden blev krævet af den Europæiske Union, da den introducerede det afbalancerede budget som det eneste mål for hver eneste europæiske regering, eller Angela Merkels »markeds-lydige demokrati«. Det paradoksale aspekt, som ikke har noget fortilfælde i den italienske republiks historie (som er en parlamentarisk republik og ikke en præsidentiel republik), er de grunde, som republikkens præsident Sergio Mattarella har givet for at forklare, hvorfor han nedlagde veto imod prof. Paolo Savona, en berømt økonom og tidligere regeringsminister og leder af Confindustria, som den nye regerings finansminister. Mattarella sagde, han gjorde det for ikke at bekymre »udenlandske investorer«, som frygter, at Italien kunne forlade euroen. Dette på trods af det faktum, at

der i det regeringsprogram, som blev aftalt mellem Lega og Femstjernepartiet, og ligeledes i prof. Savonas udtalelse fra i søndags, ikke fandtes nogen omtale af at forlade euroen, men kun et krav om at ændre den fejlslagne politik med nedskæringer, der i Italien »har skabt fattigdom, mindskede indkomster og uligheder« (professor Savona).

I dagene op til dette uacceptable kup mod en legitim regering, som italienerne stillede store forhåbninger til, var Mattarella tilsyneladende ofte i kontakt med præsident for den Europæiske Centralbank, Mario Draghi; samme Mario Draghi, der i 2011 gennemtvang Mario Montis teknokratiske regering, der ikke var valgt af nogen italiener, med et brev, som dikterede regeringens opgaver. Den franske præsident Emmanuel Macron blandede sig ligeledes i denne beslutning ved at ringe til den tiltrædende premierminister Giuseppe Conte, før denne blev modtaget i Quirinalpaladset [præsidentens residens] med sin ministerliste, for at bede ham fjerne Paolo Savona fra denne liste, og dernæst senere, ved at støtte Mattarella i at afvise Savona.

Pressen, der taler for City of London og de finansielle lobbyer, som er ansvarlige for krisen i 2008 med deres spekulationsaktivitet, tillod sig at fornærme ikke alene Lega og Femstjernepartiet, der samarbejdede om at udarbejde et regeringsprogram, som tilsigtede at promovere jobs og bekæmpe fattigdom, men også alle italienere som et folk og kaldte dem »barbarer« (*Financial Times*) og »gratister« (*Der Spiegel*) ...

Det spørgsmål, som mange stiller, er: Hvorfor gennemtvinge ved magt en teknokratisk regering, der ikke vil holde mere end tre måneder, eftersom den ikke har flertal i parlamentet; og som, iflg. PD-politiker Massimo D'Alema, vil øge stemmerne til regeringskoalitionen mellem Lega og Femstjernepartiet fra 60 % til 80 %? Er finansmarkederne så desperate, at de må købe tid, om end det kun drejer sig om tre måneder?

Dette synes at være den virkelige årsag til statskuppet.

Deutsche Bank er på randen af bankerot; bankens eksponering i derivater har nået et sådant niveau, at selv dens cheføkonom David Folkerts-Landau har afsløret den kendsgerning, at banken er blevet en hedge fund. Som den italienske økonom Alberto Bagnai, der er valgt til Senatet for Lega, i et radiointerview erklærede: »Euroen kunne krakke, men ikke pga. os. Deutsche Bank er klar til at fyre 7.000 ansatte. Alle disse storbanker har en stærk eksponering i derivater. Lad os antage, at det er tysk privatfinansiering, der er klar til at eksplodere, i stedet for den italienske statsgæld. Vi må være parat til en sådan begivenhed.«

Desuden sagde lederen af Femstjernepartiet Alessandro Di Battista den 28. maj i et interview på nationalt Tv med Lilli Gruber i bedste sendetid, at »De forhindrede denne regering, fordi de er rædselsslagne for bankopdeling og en statslig investeringsbank«.

Så, snarere end frygten for en Ital-exit, så var det, som markederne flippede ud over, den kendsgerning, af Salvini-Di Maio-regeringen i sit program havde to punkter, som står LaRouche-bevægelsen nær, nemlig en genindførelse af Glass/Steagall-bankopdeling og en statslig investeringsbank, med det formål at udstede kredit til realøkonomien. Det nuværende finanssystem er så råddent og så klart til at eksplodere, at det ikke vil tillade debatter og da slet ikke debatter, der omfatter sådanne punkter i et regeringsprogram for et så betydningsfuldt land som Italien, en af Europas grundlæggere. For at holde dette rådne system i live, gennemtvang tidligere italienske regeringer, fra Monti til Gentiloni, drakoniske forholdsregler til nedskæringer.

Europa, EU, Trojkaen, ECB, økonomerne og etablisementets medier nægter at forstå, at et Nyt Paradigme i løbet af de seneste år har hævdet sig og er kommet til udtryk i Brexit, Trumps valgsejr i USA, »Nej« i den italienske folkeafstemning for at ændre forfatningen, og nu det italienske valg den 4. marts. Det kommer ligeledes til udtryk i den kendsgerning, at

to tredjedele af verden har tilsluttet sig præsident Xi Jinpings Bælte & Vej Initiativ, med dets win-win-politik for økonomisk samarbejde, i modsætning til den geopolitiske politik for konfrontation med Rusland og Kina, som fører til krig.

Det lykkedes dem at forhindre regeringen for forandring, som igen vil være der om tre måneder, som Salvini sagde; men de kan ikke forhindre det Nye Paradigme, der nu hævder sig i hele verden ...

Finanskredse nedstemmer regering for Italien; Endnu et skridt hen imod finanskrak

Leder fra LaRouchePAC, 27. maj, 2018 – Den Europæiske Centralbank og Londoncentrerede »finanskredse« har, idet de tramper på demokrati og sandsynligvis også den italienske forfatning, brugt Italiens statspræsident som deres marionet i blokeringen af en klar flertalsregering. Den åbenlyse årsag: Den kunne krænke de forkrøblende regler for euroen i sin forfølgelse af reel, økonomisk vækst, eller endda beslutte at forlade Eurozonen.

Med sin afvisning af koalitionsregeringen mellem partierne Lega og Femstjernebevægelsen, som havde kvalificeret sig gennem et vælgerflertal i valgene den 4. marts og gennem et flertal i parlamentet, har statspræsident Sergio Mattarella åbenlyst indrømmet, hvem, det er, der har ført hans hånd. Han sagde, at finanskredse og udenlandske investorer i italienske

statsobligationer havde et intenst had til regeringens nominerede finansminister og dennes potentielle brud med Eurozonen. Italienske statsobligationer købes for det meste af store banker i London og Europa og sælges for likvider til den Europæiske Centralbank, som nu besidder dem.

Vælgerne fra »finansskredsene« var de eneste, der talte, denne gang.

Men hvad er det, der foregår i disse »finansskredse«? De er ved at blive kvalt i højspekulativ selskabs-'junkgæld', og i derivatkontrakter på denne gæld; nu driver rentestigningen i dollar dem mod massive betalingsstandsninger og sammenbrud af banker.

Se på Deutsche Bank, den største bank i Tyskland, der rent faktisk kontrolleres fra dens investeringsbankafdelinger i London. For to måneder siden beordrede den Europæiske Centralbank (ECB) Deutsche Bank til at udarbejde et »nød-scenarie« for at afslutte sin investeringsbank; ECB vidste tydeligvis, der var noget alvorligt galt i banken, som har verdens største eksponering til derivater. Nu fyrer Deutsche Bank så ansatte *en masse* fra sin investeringsbank, den afdeling, der har været drivkraften for hele banken i 15 år (og på det seneste, drivkraften bag store tab). To analytikere var, for CNBC, enige om, at bankens aktier og kapital, der for nylig faldt fra 26 mia. til 21 mia. euro, meget snart kunne nå nul »med meget dårlige konsekvenser for internationale markeder i en nær fremtid«.

Tiltag fra Tysklands side for en reorganisering af Deutsche Bank, i overensstemmelse med præsident for Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouches forslag i *EIR* i 2016, bliver nu den eneste måde, hvorpå bankens kollaps og dettes forgreninger til det transatlantiske banksystem i London og på Wall Street, kan stoppes.

Disse tiltag – som omfatter en Glass/Steagall-bankopdeling for

at fraskille investeringsgrenene, til beskyttelse af den industrielle/kommercielle udlånsbank – ville være forbudt under Eurozonens regler og regler for bankopløsning, inkl. nye regler, som Eurozonen i øjeblikket er ved at vedtage!

Det samme er tilfældet med banker i hele finanssystemet, der er eksponeret til den enorme »alting-boble« med spekulativ gæld, der nu er ved at blive giftig.

Det, som den nu afviste italienske regering »truede« med at gøre ved at modsætte sig disse regler og endda ved at forlade Eurozonen, om nødvendigt, er et skridt mod den eneste løsning for at forhindre endnu et krak, værre end i 2008.

Denne løsning fremlægges i Lyndon LaRouches »Fire Love« for at genrejse den produktive vækst og videnskabelige/teknologiske gennembrud, og som blev udgivet i 2014 med en understregning af økonomien USA, hvis finanssystem befinder sig i samme farefulde tilstand. Præsident Trump har, tilbage i 2016, krævet ét af disse skridt, nemlig genindførelsen af Glass/Steagall-loven; han har talt om et andet, nemlig byggeri af ny, økonomisk infrastruktur for Amerika. Men handling har ikke været til rådighed, med britiske efterretning, der har udløst voldsomme angreb mod hans præsidentskab og forsøgt den form for kup, som de netop har set, lykkedes mod Italien.

Vælgerne i begge disse nationer står nu over for valg, hvor de må gennemtvinge de handlinger, som LaRouche har foreslået, og ikke tillade noget som helst at afskrække dem.

Foto: Den Europæiske Centralbank, Frankfurt, Tyskland.

Moody's: 'En usædvanlig stor bølge af misligholdte selskabslån' på vej

27. maj, 2018 – Kreditratingbureauet Moody's Investors Service har givet den hidtil klareste advarsel om muligheden for, at der venter et blow-out af amerikanske selskabsgæld i horisonten.

En ny rapport, udgivet af Moody's, siger, at 'junk-gælden' i den amerikanske selskabssektor nu beløber sig til omkring \$3,7 billion, og at \$2 billion heraf hører hjemme i en ny betegnelse, skabt af Moody's: »særdeles spekulativ« (med graden B1 eller lavere) i modsætning til blot »spekulativ«.

På internationalt plan, siger rapporten, får nu hele 58 % af alle ikke-finansielle selskaber en gælds-rating, der lyder på »spekulativ«, af kreditratingbureauet; og 40 % får ratingen »særdeles spekulativ«.

Idet de kommer til sagen, siger rapporten, som det citeres af CNBC den 25. maj, »Stærke investorkrav om højere afkast forsætter med at gøre det muligt for alle, undtagen de svageste udstedere, at undgå misligholdelse ved at genfinansiere [deres] gæld, der nærmer sig forfald. Flere meget svage udstedere lever på lånt tid, så længe der hersker gunstige vilkår«. Dette er de såkaldte »zombie-selskaber«, som de europæiske økonomiers finansielle analyser diskuterer så meget; og igen, så rejser Moody's muligheden for, at dette kunne nærme sig 40 % af de ikke-finansielle selskaber.

Rapporten konkluderer, at »Det rekordhøje antal selskaber, der er særdeles højt gearet, har sat scenen for en usædvanlig stor bølge af misligholdelser, når den næste periode af generel økonomisk stress kommer«.

Denne stress-periode er faktisk kommet, med renter knyttet til dollar, der stiger i et hastigere tempo, end Federal Reserve hæver sine nøglerenter. De styrtdykkende valutaværdier, som rammer de lande, der har store mængder af dollargæld, såsom Argentina, Tyrkiet og Brasilien, er ét tegn. Selve den amerikanske selskabsgældsboble står til at implodere på et tidspunkt i denne udvikling, som Moody's og IMF for allerede et år siden advarede om. Selv om det ikke er rapporteret her, så har der hidtil været et fald på 4 % i 2018 i værdien af den gennemsnitlige selskabsobligation, internationalt.

Ind over dette krydser den indikation, at den »lange tid, det har taget Deutsche Bank at dø« måske snart er slut, medmindre denne gigantiske derivatbank bliver gennemgribende reorganiseret.

Deutsche Bank fyrer tusinder – LaRouche havde ret!

24. maj, 2018 – I dag annoncerede Deutsche Bank, at den skærer ned med 7.000 jobs – nogle siger 10.000 – af dens nuværende i alt 97.000 ansatte, og dens selskabs- og investeringsbankvirksomhed forventes at miste 25 % af sine ansatte, for det meste, iflg. Associated Press, i London og New York.

Der kommer mere frem om bankens årlige generalforsamling, som afholdtes i dag, hvor et forsøg på at afsætte Deutsche Banks formand Paul Achleitner mislykkedes med stemmerne 90-9 % til fordel for at beholde ham.

Men reorganiseringen af Deutsche Bank bringer det spørgsmål frem, som rejstes af *EIR's* stiftende redaktør Lyndon LaRouche,

der krævede, at banken vender tilbage til de sunde principper for kommerciel bankvirksomhed, som praktiseredes af bankens martrede formand Alfred Herrhausen, der blev myrdet 30. nov., 1989, snarere end at fortsætte den mislykkede model med universel kasinobankvirksomhed.

Netop dette spørgsmål eksploderede i sidste måned, hvor Deutsche Bank trak finansielle hovedoverskrifter den 9. april, da bankens bestyrelse officielt dumpede sin britiske administrerende direktør, John Cryan, og i dag annoncerede massive afskedigelser for at nedskære sin afdeling for giftig investeringsbankvirksomhed.

Cryan blev øjeblikkelig udskiftet med Christian Sewing, der har været i banken siden 1989, og som indikerede, at han ville nedskære investeringsbankdelen. »Det vigtige er at udnytte vore styrkesider og anvise vore investeringer i overensstemmelse hermed. Vi vil samtidig søge at frigive kapacitet for vækst ved at trække os ud af de områder, hvor vi ikke har tilstrækkelig med indtjening«, sagde Sewing til *Guardian* 9. april. »Vi vil fortsætte vores aktivitet som en investerings- og selskabsbank, og vi vil forblive international, men vi må koncentrere os om det, vi virkelig har et godt kendskab til.«

Guardian citerede også Octavia Marenzi fra konsulentfirmaet Opimas for at sige, at »Vi kan forvente en langt stærkere understregning af det hjemlige, tyske marked, med fokus på kommerciel bankvirksomhed og detailbankvirksomhed, samt formueforvaltning. Det ser ud, som om bestyrelsen kapitulerer på investeringsbankfronten«. Han advarede yderligere, »dette vil ramme Deutsche Banks tilstedeværelse i London særlig hårdt, hvor hovedparten af dens investeringsbankvirksomhed er baseret. Vi forventer at se disse aktiviteter få den rigtige størrelse eller solgt fra, med ledsagende reduktion i medarbejderstaben«.

Spy-gate slog Russia-gate ud; Nu gælder det et nyt økonomisk system

Leder fra LaRouchePAC, 23. maj, 2018 – 'Spy Gate' – afsløringen af briternes beskidte operationer mod de amerikanske valg og præsidentskabet – er nu i færd med at slå Russiagate, der selv var en forræderisk løgnehistorie fra de selv samme netværks side, ud. Præsident Donald Trump bemærkede dette i mange tweets i går og i dag og sagde, »Se engang, hvordan bøtten er vendt mod den Kriminelle Deep State. De angriber et falsk 'aftalt spil' med Rusland, et fabrikeret fupnummer, og ender med selv at blive taget i en stor udspioneringsskandale af et omfang, hvis lige, dette land formentlig aldrig før har set! Det, man giver ud, kommer tilbage i samme mål!« Her til morgen tweetede han, »SPYGATE kunne gå hen og blive en af historiens største skandaler!« Der fremkommer nu detaljer, inklusive om forbrydelser, begået af en specialstyrke fra flere tjenester og institutioner (FBI, Finansministeriet, CIA samt andre), og som startede i begyndelsen af 2016 – længe før der var noget »officielt« mandat til en efterforskning af Rusland og Trump, og tæt knyttet til britiske spionnetværk.

Vi befinder os nu på et tidspunkt, hvor muligheden for et nyt, økonomisk system, der skrider frem inden for rammerne af Bælte & Vej Initiativet, er til stede, og som længe har været forsinket i det transatlantiske område. Tiden er ikke til at stå på sidelinjen og se til, hvordan Trump fører en kamp, og heller ikke til at håbe-og-tro, at nogle enkeltstående medlemmer af Kongressen vil gøre det rette. Det er derimod et opråb til os borgere om at mobilisere.

Potentialet for at blive hvervet til kampen for et nyt system demonstreres i Italien, hvor borgere den 4. marts stemte imod EU's anti-nationalstatspolitikker. Det italienske valgresultat var en fortsættelse af opstanden imod Wall Streets/City of Londons økonomiske og geopolitiske morderpraksisser, som man så det med Brexit-afstemningen i 2016, med Trumps valgsejr i 2016, valget i Østrig i 2017 samt med andre manifestationer. Denne oprørsproces er ikke stoppet, men den må føre til noget. Det er vores ansvar, med LaRouches Fire centrale love og med sandhedens optimisme.

Fjenden er fuldstændig sindsforstyrret over den blotte tanke om, at der sammensættes en italiensk regering, der er favorabel over for nogen af forskrifterne i LaRouches Fire Love. De to partier, Femstjernebevægelsen (M5S) og Lega, har officielt udtalt sig til fordel for en Glass/Steagall-bankreorganisering og for en kreditinstitution. Den italienske præsident Sergio Mattarella forventes i morgen at meddele sin beslutning om en mulig regering bestående af M5S/Lega. Modstandere er hysteriske. Tysklands næststørste Tv-kanal sagde, at Bruxelles må håndtere Italien ligesom en vild hest: Giv den et gag-bid på, og tøjlen den. Tysklands CDU-seniormedlem af Europaparlamentet, Elmar Brok, fremlægger rædselsscenerier: »Den italienske økonomi vil kollapse. De italienske banker vil kollapse.« Bemærk, at Brok støttede det britisk/Obama-orkestrerede, nazistiske Maidan-kup i 2014 mod Ukraine, efter at denne nations regering valgte ikke at alliere sig med EU.

Samtidig er det økonomiske kasinosystem, som disse hysterikere støtter, i færd med at eksplodere. Det kan Italien ikke beskyldes for. For eksempel er boblerne for global, hidsig pengespekulation bristet i Argentina og andre steder. Den argentinske peso er dykket mere end 30 % mod den amerikanske dollar siden årets begyndelse; valutaer falder i Tyrkiet, Brasilien, Mexico og andre steder. Om tre uger forfalder i Argentina anden runde af \$30 mia. Lebac's (Obligationer i pesos udstedt af den argentinske centralbank), efter at vilde

nødløsninger 15. maj blev brugt til at forlænge den første portion i år på \$30 mia.

Helga Zepp-LaRouche opsummerede i dag, at »Italiens-angrebene viser den yderste arrogance og uvillighed til at overveje, hvorfor alt dette sker ...« Men, sagde hun, »Erinyerne er i arbejde!« Eller, som Trump sagde om Russiagate, der nu forvandler sig til Spygate, »Det, man giver ud, kommer tilbage i samme mål«. Tiden er inde til at mobilisere.

Foto: Tidligere direktør for FBI James Comey, tidligere direktør for National Intelligence James Clapper og tidligere direktør for CIA John Brennan. (Photo by: Staff Sgt. Jonathan Lovelady)

Tysk hysteri over Italien: Enden på euroen er nær!

23. maj, 2018 – Den store mulighed for en ny, »statsgælds-skabende« italiensk regering, sammensat af Lega og Femstjernepartiet, er et »mareridt« for Tyskland, lyder kommentarerne fra sidstnævntes mainstream-medier; i særdeleshed, hvis den nye, italienske finansminister skulle gå hen og blive Paolo Savona, manden, der siger, at »euroen er et tysk fængsel«, er enden på eurozonen nær, advarer medier. En italiensk folkeafstemning om euroen kunne også blive afholdt – tilstrækkelig grund til, at mange bliver hysteriske. *Bildzeitung* tilføjer endnu en rædsel til sit portræt af den nye regering: Legas partiformand Matteo Salvini er en »Putin-fan«.

Direktør for IFO (det tyske erhvervstillidsindeks) Clemens Füst, der også er økonomisk chefrådgiver til den tyske

regering, sagde, at eurosystemets fremtid nu er alvorligt truet og opfordrer indtrængende finansmarkederne til at kalde italienerne til orden. Vicepræsidenten for det tyske industrikammer Achim Dercks udtrykte sin absolut største bekymring over udsigterne til politikker, som kommer fra den nye italienske regering. Europaparlamentets CDU-seniormedlem Elmar Brok fremlægger allerede rædselsscenerier: »Den italienske økonomi vil kollapse. De italienske banker vil kollapse. Mange italienere vil dernæst forsøge at flytte deres indeståender til andre lande, for at beskytte dem fra kaos.« Brok advarer imod nogen som helst solidaritet med den nye, italienske regering; en hård holdning kræves: »Der er tegn på storm.« Tja, husk på, at Brok var blandt dem, der i februar 2014 støttede Maidan-stormtropperne mod den valgte præsident, Viktor Janukovitj – tænker Brok på en finanskrig for også at fremtvinge et regimeskifte i Rom?

Daniel Caspary, formand for CDU-CSU-gruppen i Europaparlamentet, opfordrede til en finanskrig mod Italien, ifald den nye regering holder fast ved sine planer: »Om nødvendigt vil finansmarkederne skubbe dem tilbage på dydens smalle sti.« Dette skal ses sammen med en forventning om, at den nye, udpegede premierminister Conte er en politisk letvægter mod de to sværvægttere, Macron og Merkel. Finanskrig mod italienske banker foregår allerede: Intesa San Paolo tabte 12 % i aktieværdi på markedet, og Unicredit 7,5 %.

Nogle eksperter, som f. eks. ved Brueghel-instituttet i Bruxelles, advarer imidlertid om, at, hvis EU og Eurozonen strammer tommeskruerne for hårdt, kunne italienerne blive endnu mere oprørske, og desuden kunne krisen sprede sig ind i Spanien og andre sydeuropæiske lande og skabe en situation, som ikke længere kunne håndteres.

Italien og Glass-Steagall kunne redde Europa – Truslen kommer fra City of London

Leder fra LaRouchePAC, 22. maj, 2018 – Den seneste, forfærdelige »russiske trussel« hævdes nu at komme fra de to partier, der har aftalt at danne ny regering i Italien. Drabelige kraftkarle for europæisk stagnation og finansspekulation står i kø for at advare om enden på (deres) verden, hvis Lega- og Femstjernepartiernes koalition ikke bliver forhindret. Det er meningen, vi skal glemme, at disse partier af de italienske vælgere netop blev foretrukket for deres politikker i valgene, der afholdtes i marts måned – ligesom vi i to år har fået at vide, at vi skal glemme, at det var amerikanske vælgere, og ikke russere, der valgte Donald Trump.

Men, dersom den får lov at blive dannet, kan den foreslåede, italienske regering indlede den særdeles forsinkede proces med at redde Europa: fra 10 års stagnation efter krakket, som blev udløst af London- og Wall Street-banker; fra anslag mod dets produktive industrier fra anti-russiske sanktioner; og fra et nyt, værre finanskrak, der truer Amerika og Europa.

Nøglen er at indføre Glass/Steagall-loven, hvilket begge de førende italienske partier ønsker, med det formål at bryde de såkaldte »universelle banker«, som den Europæiske Union har krævet, op, og som absorberer billioner i bailout-penge – statslige bankredninger – fra den Europæiske Centralbank og Federal Reserve, og som intet udlåner til noget som helst, der er produktivt. Den anden nøgle: En statslig nationalbank, der kan udstede kredit til produktive beskæftigelser og ny infrastruktur, helt uden om EU's nedskæringsbegrænsninger af

statslig, produktiv kredit. Disse to politiske tiltag kan, hvis partierne kan holde sig til dem, afværge et nyt finansielt blow-out og atter igangsætte reel, økonomisk vækst.

Begge de store, amerikanske partier har Glass-Steagall i deres programmer til præsidentvalget; præsident Trump krævede det på sine valgturneer. Men hidtil er Wall Street løbet med sejren, og storbankerne er blevet endnu større, mere gældstyngede og med større eksponering til super-spekulative derivatkontrakter. Eksperter som tidligere embedsfolk fra FDIC (Federal Deposit Insurance Corp.) Sheila Bair og Thomas Hoenig er kommet med advarsler om, at rentestigninger på et hidtil uhørt ocean af selskabsgæld har gjort finanssystemet mere farligt og nu klart til at eksplodere.

I Tyskland har den tidligere cheføkonom for Europas farligste kæmpebank, Deutsche Bank, givet et eksplosivt interview om, hvad der ruinerede banken: »Anglo-amerikansk bankpraksis«. Et team af stjernespekulanter fra Merrill Lynch i London og New York overtog Tysklands daværende udlånsbank for 20 år siden og forvandlede den til en gigantisk hedge fund, der tjente enorme profitter hvert år – indtil det blev klart, at profitterne var falske, og banken stort set bankerot.

Hidtil er Wall Street og London gået af med sejren, og prisen har været økonomisk stagnation med massiv pengetrykning fra centralbankerne og endnu et krak lige om hjørnet. I Italien er der en chance for at indlede et omslag af dette, før det er for sent.

I USA har de amerikanere, der forsvarer præsidentskabet fra et ubarmhjertigt kupforsøg mod Donald Trump, på den hårde måde lært, at London og britisk efterretning begyndte det, og kører det. Trump-tilhængere er ved at indse, at man ikke kan forsvare præsidentskabet uden at angribe briterne og Londons anti-russiske, anti-kinesiske geopolitikker.

Denne erkendelse er endda nået til Kongressen, i senator Rand

Pauls udtalelser. For at citere en skribents angreb af 21. maj på anti-Trump-udspionering, »Briterne – har aldrig tøvet med at blande sig i vores indenrigspolitik ... Det fandt sted i optakten til begge verdenskrige, og det finder sted i dag. Hvis vi sporer oprindelsen til Russiagate-svindlen og kampagnen for at detronisere Donald J. Trump, så fører alle veje til London«.

Denne svindels gerningsmænd vil ikke, selv ikke, når de er blevet afsløret, opgive den; de må besejres. Det britiske finansimperium, City of London, der stadig dominerer transatlantisk finansaktivitet, må ligeledes besejres.

Konfronteret med et nyt krak, denne gang værre end i 2008, kan Italien blive starten til at redde Europa. Italiens ledende partier foreslår det, som amerikanerne ønskede, da de valgte Donald Trump til præsident. Deres udfordring er den samme: At besejre City of London.

'Aftaler' eller krige? Om Trump går sammen om økonomi med Xi og mødes med Putin, vil afgøre det

Leder fra LaRouchePAC, 13. maj, 2018 – En japansk avis har rejst den mulighed, at præsident Donald Trumps afgørende topmøde den 12. juni med lederen af D.P.R.K., Kim Jong-un, måske får tilslutning fra Kinas præsident Xi Jinping. Denne rapport, med en unavngiven amerikansk embedsmand som kilde, er

slet ikke blevet bekræftet. Men muligheden for, at lederne af de tre våbenhvilelande i Koreakrigen vil mødes, med det inkluderede mål at afslutte krigen med en traktat, er meget betydningsfuld for, at dette topmøde vil fremme fred og økonomisk fremskridt i verden.

Det er imidlertid vigtigere, at præsident Trump træffer beslutningen om at følge sin egen kampagne for Alexander Hamiltons »Amerikanske System« for at »gøre Amerika stort igen«, eller han i stedet følger det britiske system for store profitter fra handel og billig arbejdskraft, som hans parti og rådgivere påtvinger ham.

Hvorfor? Fordi en beslutning til fordel for det Amerikanske System betyder at gå ind i et samarbejde med Kinas fremragende Bælte & Vej Initiativ for store infrastrukturprojekter, som i sig selv er en kulmination af årtier, og atter årtier, af, at kineserne har lært og vedtaget Hamiltons økonomi med kinesiske karaktertræk. Og det vil gøre præsident Trumps Korea-»aftale« til en succes.

Præsident Moon Jae-in fra Sydkorea har allerede fremlagt en fredsplan til den nordkoreanske leder, der omfatter byggeri af ny infrastruktur for at integrere Koreahalvøen i Bælte & Vej Initiativet; så selv om den tredje leder, der er bragt på bane for topmødet den 12. juni i Singapore, skulle vise sig at være præsident Moon, så vil det afgørende spørgsmål fortsat være det samme.

Udenrigsminister Pompeos diskussion i dag på »Fox News Sunday« om forberedelsen til dette topmøde viste det store problem med indflydelsen, der kommer fra britisk imperieøkonomi. »Private amerikanske firmaer – og ikke amerikanske skatteborgerpenge – vil gå ind og hjælpe Nordkorea med at udvikle en økonomi for det 21. århundrede«, hvis landet opgiver sine programmer for atomvåben og ballistiske missiler, sagde Pompeo.

Disse selskabers visioner om profit vil støde samme med det

integrerede projekt for atomafrustning og fred: At bringe Koreahalvøen ind i hele udviklingen med den Eurasiske Landbro, hele omfanget af ny konnektivitet fra Japan til Paris og Madrid.

Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche sagde til Kinas Weixing Satellite Communications, at, hvis Trump vælger den britiske model, vil det føre til en dybtgående, økonomisk krise for USA og verden. »Under sådanne omstændigheder vil hele det transatlantiske system synke ned i kaos. Hvis han går ... med Bælte & Vej Initiativet, vil dette nye, økonomiske fællesskab i Eurasien få den direkte modsatte virkning.«

Præsident Trump har fortsat med at have denne impuls, selv med konfliktspørgsmålet om handel med Kina. Den 13. maj tweetede han, »præsident Xi fra Kina og jeg arbejder sammen for at give et massivt, kinesiske telefonselskab, ZTE, en måde, hvorpå det kan komme tilbage i erhvervslivet, hurtigt. For mange jobs i Kina tabt. Handelsministeriet instrueret i at få det gjort!«

Bælte & Vej kan entydigt få Trumps Korea-»aftale« til at fungere.

Præsidenten ønsker tydeligvis en omfattende Mellempøsten-»aftale« med Iran og mener, at intensivt økonomisk pres – bedre kaldet finanskrigsførelse – vil skaffe aftalen. Men han har retning direkte mod den britiske, geopolitiske fælde. Britiske efterretningsaktiver i Israel og Saudi-Arabien ønsker ikke en ny Iran-»aftale«, men en Iran-krig, endnu et trin på nedstigningen i krigene fra Irak til Libyen, Syrien og Yemen, der fører til krigshelvedet med atommagten Rusland.

Trump kan intet opnå i Sydvestasien uden topmødet med Putin, som han tydeligvis ønsker, og som britisk og amerikansk efterretning er rasende for at forhindre ham i at få.

Igen, fra Weixing Satellite Communications 13. april, »I et interview med nærværende nyhedstjeneste, sagde Helga Zepp-LaRouche, præsident for Schiller Instituttet, at, jo

hurtigere, præsident Trump og den russiske præsident kan mødes, desto hurtigere kan de gøre en ende på faren for en konflikt. 'På præcis det tidspunkt, hvor præsident Trump gav udtryk for dette ønske, blev mange operationer i USA sat i gang for at forhindre dette i at finde sted'.«

Helga Zepp-LaRouches forudsigelse her involverer ligeledes, at Trumps USA selv vender tilbage til det »Amerikanske Økonomiske System« i Hamiltons tradition, som det specificeres i de »fire nye love«, som hendes mand, Lyndon LaRouche, foreslog i 2014. Disse forholdsregler begynder med genindførelsen af Glass/Steagall-loven, der vil bryde de største Wall Street-banker og Londoncentrerede banker op, uden hvilket det finanskrak, hun advarede om, kan bortfeje alle »aftaler«.

Foto: Præsident Trumps rejse til Tyskland og G20-topmødet. Præsident Donald J. Trump og præsident Xi Jinping. 8. juli, 2017. (Official White House Photo by Shealah Craighead)

**Med de voksende spændinger,
hold jer det store billede
for øje.**

**Helga Zepp-LaRouche i
Schiller
Institut Nyt Paradigme**

Webcast

9. maj, 2018. pdf; dansk

I betragtning af tilstanden i hele Mellemøsten, efter de destruktive krige i Irak, Syrien, Yemen, Afghanistan, er det selvfølgelig meget klart, at det eneste, der virkelig vil løse problemerne i dette område, ville være det, jeg har sagt så mange gange før: Der er brug for en forlængelse af den Nye Silkevej ind i hele dette område, fra Afghanistan til Middelhavet, fra Kaukasus til den Persiske Golf, og for at have en udviklingsplan for alle disse lande som en integreret plan. Dette ville kun kunne fungere, hvis Rusland, Kina, Indien, Iran, Egypten, USA og forhåbentlig europæiske lande, alle aftaler, at dette område må opbygges økonomisk. Den eneste måde, hvorpå man kan få fred i det område og virkelig blive terrorismen kvit, er, hvis man har et perspektiv for et håb om fremtiden.

Download (PDF, Unknown)

De Fire Magter: Et Nyt

Paradigme for fred og udvikling.

BILAG: Lyndon LaRouche: Draft Memorandum of Agreement between The United States and U.S.S.R. (1984)

Lyndon LaRouche: Opgaven, som jeg har defineret den, er: Hvis Rusland og USA, og Kina og Indien, som en gruppe af lande aftaler at initiere og gennemtvinge en reorganisering af det globale finans- og kreditsystem, under disse betingelser med langfristede aftaler af samme type, som Franklin Roosevelt havde ytret før sin død i 1944, indgået mellem hovednationer, kunne Roosevelts plan være blevet realiseret alle disse år senere, og vi kan gøre det i dag. Det er vores chance. Enten gør vi dette, eller også går vi under. Jeg kan forsikre jer for, at, hvis I tror, der findes nogen mulighed for, at det nuværende system kunne fortsætte ind i det forestående år, som et system, man kan arbejde med, og at der ikke vil være en fortsat generel krise, der forværres, på nuværende tidspunkt, vil der ikke komme nogen økonomisk genrejsning i nogen del af planeten, under de nuværende betingelser.

Download (PDF, Unknown)

Nomi Prins: Federal Reserve etablerer en ny finanskatastrofe

Tirsdag, 1. maj, 2018 – Bankhistorikeren Nomi Prins sagde i en artikel den 26. april i »TomDispatch« om sin nye bog, at verdens hovedcentralbanker har anbragt USA og de europæiske lande foran et nyt finanskrak, og at præsident Trump foretager udnævnelser til Federal Reserves bestyrelse, hvis slappe banktilsynspraksis meget snart kunne vise sig katastrofal. Prins' artikel har titlen, »Donald Trump and the Next Crash Making the Fed an Instrument for Disaster« (Donald Trump og det næste krak gør Fed til et instrument for katastrofe).

Hun skrev: »Det, som min research til min nye bog, *Collusion: How Central Bankers Rigged the World*, afslørede var, hvordan centralbanker og massive finansinstitutioner har samarbejdet om at manipulere globale markeder i det seneste årti. De store centralbanker gav sig selv en blankocheck til at genoplive problembanker med; købe stats-, ejendoms- og selskabsobligationer med; og i visse tilfælde – som i Japan og Schweiz – også aktier ... Deres politikker har oppustet værdipapirboblen.«

Ved at »trylle« penge til store banker og selskaber til at opkøbe deres egne aktier, har centralbanker både skabt enorme selskabsgældsbobler og manipuleret aktiemarkeder op til højder, hvorfra de sandsynligvis vil krakke. Kort sagt, så har de »skabt værdipapirsbobler, som kunne eksplodere til en endnu større krise i næste omgang«, sagde Prins.

Prins skrev, at »i dag står vi nær – hvor nær, ved vi endnu ikke – kanten af en farlig, finansiel afgrund. De risici, som udgøres af de største private banker, eksisterer stadig, blot med den forskel, at de nu er endnu større, end de var i 2007-08 [henved 40 % større, -red.] og opererer i en arena af endnu mere gæld«. Og, tilføjer hun, »præsidenten udpeger medlemmer til Fed, som blot vil øge faren for disse risici i de kommende år«.

»Et krak kunne vise sig at blive præsident Trumps værste eftermæle. Ikke alene hører han ikke alarmklokkerne ... men han har sikret, at det er der heller ingen af hans udnævnelser, der gør. Efter en hård kampagne imod den globale finanssektors dårligdomme i 2016-valgkampen, hvor han lovede en Glass/Steagall-lov for moderne tid, for at opsplitte bankindskud fra de mere spekulative aktiviteter på Wall Street, efterlader Trumps tilbageførsels-politikker og udnævnelser vores økonomi mere eksponeret end nogen sinde.«

I *Collusion*, der blev udgivet 1. maj, kræver Prins to politiske handlinger imod det truende kollaps: »I stedet for at finansiere spekulative bobler i hænderne på de store, private banker, bør centralbanker finansiere store programmer for investering og økonomisk genrejsning. Vi bør bryde bankerne op à la Glass-Steagall, så de ikke kan holde folks bankindskud som gidsel under den næste krise.«